

A tömegek odaadó hűsége nem ürügy a pihenésre

Leplezze le a Ruhagvár pártszervezete a táppénzcsalásban, rémhírterjesztésben jelenkező szociáldemokratizmust

— Hallottad? Megszűnik a gyár!... Főszámolják...
Az egyszerű emberek kíváncsian hajoltak a sutogó felé:

— Ki mondta?
— Mondták.
— Kicsoda?
— Egy illető!...

Popity Andrásné a rémhírt útjára engedte. A Ruhagvár dolgozói éppen az Októberi Forradalom 35. évfordulójának nagy ünnepére készültek — november 7. muszáj folyt a gyárban. A munkások Rákosi elvtársnak adott szavak teljesítéséért harcoltak a munkaszabályok mellett, sokasodtak a kiváló eredmények. A munka győzelme felé vezető úton az ellenséges hang fékként akart a munka lendületére tapadni. Legtöbben nem hitték, de akadtak azonban egyesek, akik elhitték a tudálékos Popityné kitalált híreit. Abban a műhelyben, ahol felütötte fejét a jobboldali szociáldemokrata hang — Popity Andrásné rémhírterjesztésében — ott számszerűleg, ha nem is számottevően kimutathatóan visszaesés mutatkozott a termelésben.

A sutogó propaganda célja.

a napnál is világosabb: megrémíteni a dolgozókat, hogy csökkenjen a termelés, lazuljon a munkafegyelem, pánikot keltsen — segítsen az ellenségnek a háborús uszító imperialistáknak. Sokan a népnevelők közül is tudták, hogy Popityné úrindult ki a rémhír, önéki vannak olyan „pontos értesülései” — mégsem telt a pártszervezet, a szakszervezet, az üzem vezetősége sem, mit annak érdekében, hogy felvilágosítsa a Ruhagvár öntudatos dolgozóit arról, hogy ezt a rémhírt az ellenség terjeszti, a jobboldali szociáldemokraták. Horváth Márton elvtárs, a Központi Vezetőség június 27-i ülésén világosan rámutatott arra, hogy: „Üzemeinkben ma is akadnak olyanok, akik tudatosan, vagy öntudatlanul szociáldemokrata nézeteket hangoztatnak és „udánpótlást” kapnak a munkásosztályba beáramló deklarált elemektől és új

munkások legelmaradottabb rétegeiből”.

A leplezés nem történt meg

A munkások, akik felültek Popityné híreinek, miután látták, hogy íme, mégsem szűnik meg a gyár, sőt újabb beruházásokkal a jövő évben tovább növekszik, csakhamar rájöttek, felismerték, mi az igazság. De az elhittett szociáldemokrata sutogás ott maradt néhány dolgozó gondolatában: „hátha majd mégis”...

A szociáldemokrata nézeteket hangoztató Popityné újabb rémhírt terjesztett, amit szintén az „illetőtől” hallott.

— „Drágább lesz a zsír!”

Az emberek erről ismét beszéltek. Popityné nem nyugodott, tovább fokozta a rémhírt:

— „Bevezetik a kenyérjegyet!”

A munkások már nemigen hittek neki, de a népnevelők még ekkor sem leplezték le a dolgozókat előtti. A pártszervezet és a vállalat vezetősége csak a szociáldemokrata nézeteket, kitalálásokat hangoztató Popitynének akarta megmagyarázni, hogy mennyire „helytelenek” hazugságai.

Leplezés helyett magyaráztak

Bár tiszta tény, hogy Popityné akár tudatosan, akár öntudatlanul, rémhírterjesztéssel szociáldemokrata nézeteket hangoztat — az ellenség szolgálatába szegődött.

Popityné röviddel ezelőtt „beteg” volt, táppénzre írták ki. Az üzem beteglátogatója, az SZTK beteglátórája sohasem találta otthon. (Pedig az is meg volt engedve Popitynének, hogy dében bejárjon a gyárba ebédelni). Fegyelműt indították ellene az üzemből. A fegyelmi bizottság előtt fölényesen kijelentette: „ő még éjjel 11 órákor is a szomszédoknál beszégettem”.

Amikor megvonták tőle a táppénzt, akkor sírt, panaszkodott, állszenteskedett. Az üzem vezetősége ellen még a nyár folyamán hazug feljelentést tett a rendőrségen — ahol különben állandóan pereskedik —, hogy kavarodást okozzon, zavart szítsa. Soha semmivel sincs megelégedve, állandóan elégedetlen.

gyalázódik és nem egyszer izgatott már népi demokratikus rendszereink ellen. „A fene ott egye meg, a munkásokkal nem törődnek” — hangoztatta, pedig jól tudhatja, hogy havonta több ezer forintot fordítanak a dolgozók szociális céljaira a Ruhagvárban is. A munkások mekkora egyszerű világvilágítás helyett ne a világvilágítás szereltek be. A gyár bővítése bővült, új ruháskákat, ágyneműt kaptak a dolgozók gyermekek — hogy csak néhány elenyésző példát mondjunk arról, hogy törődnek a dolgozókkal, szerte hazánkban, a Szegedi Ruhagvárban.

A Ruhagvár pártszervezete

súlyos mulasztást követett el,

amikor nem vette fel az éles harcot a gyárban megmutatkozó szociáldemokratizmus ellen. Az ideológiai harcnak nagy jelentősége van a mindennapi életben „alátámasztja harcunkat” — mondta Horváth elvtárs — a szociáldemokratizmus helyi, üzemi aknamunkája ellen, amely fegyverrel ellenszere, bér- és táppénzcsalásra uszít, rémhírterjeszt, de ha kell, szabótól is.

A gyárban látják Popityné felháborító viselkedését, de nem ismerik fel időben az üzem dolgozóit, hogy az ő megnyilvánulása ellenes, szociáldemokrata megnyilvánulás. Le kell leplezni és feltárni a Ruhagvár dolgozóit előtti, hogy Popityné személyében, aki alig több mint egy éve dolgozik a gyárban, a jobboldali szociáldemokraták „utánpótlást” kaptak elmaradottsága miatt.

A szociáldemokratizmus nemcsak ilyen nyílt rémhírterjesztésben jelentkezik, hanem leggyakrabban burkoltan és óvatosan dolgoznak. Ráppen ezért ez a körülmény fokozott éberségre intse valamennyi üzemi pártszervezetét. Tanuljanak a Ruhagvár pártszervezete vezetőségének hibájából, amelynek most az a feladata, hogy haladéktalanul és gyökeresen tépje ki a szociáldemokrata szellemet a gyár életéből és szívéből, szakadatlan felvilágosító munkával zárja szét a szociáldemokrata rémhírterjesztés maradványait.

M. T.

ÚJABB POFON

Szeged dolgozói szerdán este ünnepelték a fenyőünnepet. Egy napi pihenés után pedig újult erővel fogtak munkához és lelkesen harcoltak azért, hogy az év hátralévő napjaiban minél többet termeljenek terven felül.

A reakció — élén Amerika Haugjával — már napokkal az ünnep előtt lázított és próbálta megbontani a dolgozók egységét. Arról beszélt, hogy kormányzatunk „megfosztja” dolgozóinkat december 26-ai megünneplésétől. A reakció arra számított, hogy a december 26-i termelés fabatkát sem ér majd, mert a dolgozók nem mennek be az üzemekbe, lassan végzik munkájukat és így tovább. De nagyot csalódott Amerika Haugja is. Húba korbált, aszkodott, lázított, a terv dugába dőlt.

A szegedi üzemekből december 26-án egyetlen dolgozó sem hiányzott, nem lett egyetlen „új

beteg” sem, sőt — a reakció legnagyobb bánatára — nem akadt későnlövő a közel száz üzemben.

Persze ez nem csoda! A magyar dolgozók között már alig akad olyan, aki ne értené és ne érezné, hogy minden terven felül készíthet munkadarab élet színvonalunk emelkedését segítő e. Népi demokratikus államunkban ez természetes: dolgozónk a munkáját 100 százalékosan kihasználják, mert tudják, miért dolgoznak.

És hogy újabb fájdalmat okozunk a reakciónak és a fűt-fát összehordó Amerika Haugjának. Elmondjuk azt is, hogy december 26-án a szegedi üzemekben a dolgozók felülmúlták eddigi teljesítményüket. És hogy az újabb pofon jobban csatlankon: az Újsegédi Kendergyárban például kéreken egymillió vetéssel termeltek többet december 26-án, mint az előző napokon.

Készüljünk a munkás-paraszt levelezők X. érekeztetésére

Levél Korom Istvánnéhoz

Kedves Koromné elvtársnő!

A Fenyőfa ünnepét szerde a világon a béke ünnepének tartják az emberek. Ezen a napon különösen fontos és tanulságos dolog elgondolkozni: hogyan áll a népek közötti béke ügye.

En is ott ültem a Fenyőfa ünnepén a szerényen feldíszített fenyőfa mellett, szeretett családom körében. És ahogy derűsen elnéztem, amint kislám önfelédtt buzgalommal igyekezett kipróbálni az új lombfűrészfelszereléshez tartozó fűrészt egy kis darab deszkán — a padlót is hozzáértve —, vagy ahogyan két kisebb lányom rakosgatta boldog örömmel új játékaikat, bútorait, babáit — hirtelen eszembe villant egy kép, amelyet régebben a Szabad Népből láttam. A kép két felvételt mutat: egyiken földreborulva, vagy csodálkozó tekintettel az ég felé fordulva halott koreai gyermekek sokasága fekszik. Amerikai terrorbombázók ölték meg őket. A kép hátterében — fehérruhás koreai anya fejét két kezébe hajlva siratja apró gyermekét. A másik felvételen a koreai nép egészégségügyi szolgálatosai mutatja, amint elsősegélyben részesítik a még életben maradt, de súlyosan sebesült gyermekeket.

Méray Tibor a bécsi békekongresszuson elhangzott felszólalásában beszámolt a koreai véregezőkkel kapcsolatban szerzett személyes tapasztalatairól. Az elműki asztalra tette le annak az asszonynak a fényképét, kinek egész testét, arcát borzalmas módon összeégette egy napalm bomba. Ennek az asszonynak egy kívánsága volt: meghessen el Amerikába, hogy lássák meg őt, összeégett arcát és testét az ottani anyák és hitvesek, hogy ébredjenek tudatára, milyen esztelen rablógylkos, kegyetlen háborúba küldték el gyermekeiket, férjeiket, hogy febráza az amerikai nép lelkiismeretét: fogják le az Egyesült Államok véregező monopolkapitalistáinak, emberi mivoltukból kivetkőzött ördült fenevadainak kezét, hogy állítsák meg azt az esztelen háborút, amely a világot akarja katasztrófába dönteni. A koreai asszony soha nem mehet Amerikába: behalt súlyos égési seibe.

A rádió mondta be, hogy ismét Koreába repült Spellmann, az amerikai baktériumérsek. Áldást, szentek érdemét, szagos cigarettákat visz szeretett katonáinak, leszerelő-szabadságlevelét helyett. Múlt évi előirányzatát is túlteljesíti ez alkalommal: keltő helyett három egésztelet misét mond a „szentestén”. Hát igen. Egy pótmisést csak megér az ideál baktériumháború. Nem sok, de hasznos befektetés ez Spellmann úr és barátai részéről, hogy kiengeszteljék a túlvilági bíró nehezeztetését. Igen árért nyugodtan be lehetne vetni az atom-, vagy a hidrogénbombát is. Legfeljebb jövőre még egy pótmisést tolnának meg a kórált, a koreai anyák és gyermekek vért szomjazó amerikai bitoros. De a világ békeszerető millióinak hatalmas erejével kell számolniok!

Erre gondoltam s elhatároztam, hogy ma, a béke ünnepén írom meg gondolataim Koromné elvtársnőnek. Már korábban szándékomban volt néhány sorral felkeresni, azóta, hogy a Délmagyarországi levelező munkájáról beszélgettünk a szerkesztőségben. Ott hallottam, hogy immár több mint két hónapja nem kapott a szerkesztőség hírt, tudósítást az Elvtársnőtől.

Levelem elsőrendű célja az lett volna, mint régi levelező felhívjam figyelmét a munkás-paraszt levelezők összevont X. konferenciájára, amelyet most vasárnap, 28-án délelőtti tartunk a szerkesztőség melletti épületben lévő nyomda kultúrtermében. Néhány rövid sorban kérelm akartam arra, hogy megjelenésével és hozzászólásával emelje ennek a fontos értekezletnek, aközvélemény parancsnokát értekezletnek színvonalát. Nem veszi talán rossz néven, hogy ennek keretét meghaladva, elsősorban a békével kapcsolatos gondolataim leírásával foglalkoztam ebben a levélben. Nekem is, az Elvtársnőnek is, mindannyiunknak elsőrendű feladat kell legyen a béke megőrzésének nagy ügye. A népek számmilliói: az elnyomottak és szabadok egyaránt ezt követelik tőlünk. Meg kell védenünk nagy békealkotásainkat: Szálainvárpást, a budapesti földalattit, Inot és Kazinebarokt. Meg kell védenünk a gyönyörű Rákosi hidunkat, a korszerű Textilműveket. Meg kell védenünk iskoláinkat, egyeteminket, színházainkat, emelkedő kultúránk feilegyvart. Meg kell védenünk gyermekeink boldog életét, az egész magyar jövőt.

A hatalmas békeltábor a Szovjetunió vezetésével és segítségével gázsi építkezést folytat: épít jövönket, a ragyogó holnapot, a békeszerető milliók holnapját: a kommunizmust. Ezért kell ébereknek lennünk. Fokozott feladat ez déli határaink őrhelyén, ahol véres provokációk árán is ádóbják határainkon ügynökeiket, emberlábó gyilkosait a baktériumgyártó amerikai fenevadak lakói.

Ezért várjuk az Elvtársnőt konferenciánkra. S ezért várja becszámoló sorait a szerkesztőség. Az Elvtársnő fontos szerepet kell bevéti őrhelyén. Mindannyiunk érdeke, hogy feladatát jól olda meg.

Ezekről a feladatokról lesz szó konferenciánkon. Amikor befejezésül megegyezsem kérem megjelenését, engedje meg, hogy szívóbb kívánjak sikeres, boldog új esztendő.

MIHÁLY JÓZSEF,
a „Délmagyarország”
régilevelezője, Micsur
Agrártudományi Egyesület
csoportja, Szeged

Két megálló és udvariasabb kalauznól kérünk

A Szegedi Kűbekháza munka után hazautazó dolgozók többször kérék már, hogy a Kűbekháza és Szeged között közlekedő autóbussz községtükben két helyen álljon meg. Nemrégien még két megálló volt, azonban lecsökkentették egyre.

Ezenkívül az is hiba, hogy a Kűbekháza érkező autóját kalauznője a Szegeden dolgozó gyári munkásokkal gromba, Lelőkősi öket

az autóról, ha sokan várnak felszállásra. Nagyon helytelen magatartást tanusít a dolgozókka szemben. Magatartása ellen már számtalan kifogást emeltek — mindhúba. Reméljük, hogy az illetékesek a kűbekházi dolgozók kérelmére és panaszát figyelembevesztik és intézkednek.

Bartha Mihály
az üzem párttitkár, Kűbekháza,

LEVELEZŐ-OKTATÁS A SZEGEDI EGYETEM TERMÉSZETTUDOMÁNYI KARÁN

Népi demokráciánk a közoktatás különböző területén működő pedagógusok részére megadja a lehetőséget, hogy szocialista nevelésük érdekében minél magasabb képesítésre legyenek szer. Ennek a gondolatnak a jegyében a szegedi Tudományegyetem Természettudományi Karán a fizika, földrajz és biológia szakokon megindult a kétéves levelező tanfolyam. A K. M. felhívására egymás után jelentkeztek a pedagógusok, ezzel is mintegy igazolva, hogy megértették és magukévá tették közoktatásügyi kormányunk célkitűzéseit. A munka még a tavasz folyamán indult meg és alapos felkészülés után, a közelmúlt napokban jöttek össze először konferenciára, hogy szót adjanak felkészülésükről. A konferencia hallgatói szakonként különböző napokon érkeztek meg, hogy az egyetem amúgyis igen élénk érvégi munkájában zavart ne idézzenek elő. A fizikai, földrajzi és biológiai intézetek lelkesen készültek nagy munkájuk mellett erre az új feladatra, hogy a szegedi egyetem közismert jó hírnevét további érdemek szerzésével öregbítsék. A fizika szakon Budó Ágoston professzor, Szalay László docens, a Földrajz szakon Prinz Gyula és Wagner Richárd professzorok vezették a konferenciát. Az Állattani Intézetben Ábrahám Ambrus professzor, a Növénytan Intézetben Greguss Pál professzor, míg a Növényélettani Intézetben Szalai István tanszékvezető docens vették ki részüket a hallgatók konferenciájának előkészítéséből és vezetéséből.

Hogyan történik a levelező oktatás?

A fizikai útmutatóban például ezt olvashatjuk: „Az atomfizikai részek ilyen terjedelemben először szerepelnek középiskolai tankönyvben. A fejezet gondos tanulmányozása alkalmat nyújt arra, hogy a kartársak ezirányú — minden bizonnyal szélszori — ismereteit rendszerezze és előke-

szítse a későbbi, mélyebb tárgyalásra. Ezért különösen hangsúlyozottan hívjuk fel a figyelmüket erre a fejezetre. Az atomenergia felhasználásának kérdését tárgyaló politikai megfontolást tárgyalva. (Bekés célokra a Szovjetunióban, szemben az USA-val).”

A földrajzi útmutató

„Az ipar” című fejezet földrajzi kapcsolatokban a következőket írja: „A felszabadulás előtt iparunk kevesebb embert foglalkoztatott és tartott el, valamint a nemzeti jövedelemből is kevesebb százalékban részesedett, mint a mezőgazdasági termelés, nem tudta feldolgozni a hazai nyersanyag egészét, nem tudta ellátni a hazai iparcikkszükeget egészét, kivitelekben később volt a részesedés, mint a nyersanyag termelő ágazatoknak, termelőszközöket gyártó ágazatok elmaradtak a fogyasztási javakat előállító ágazatok mögött, dolgozóink nagyobb hiányadat foglalkoztatva a kisipar, mint a nagyipar, energiaszükségletében és részben nyersanyagszükségletében is jelentékeny behozatalra szorult. A tervgazdálkodás során ezek az állapotok megváltoztak. Magyarország agráripárti országából ipari-agrári országgá alakult. Hogy ez a cél elérhető legyen, különösen a nehézipar, közelebbről a kohászatot és gépgyártást kell fejlesztenünk, amely alapja a könnyűipar fejlődésének és a mezőgazdaság gépesítésének. A mezőgazdaság gépesítésénél egyik főfeladat az is, hogy a jelenlegi apró paraszti birtokokat korszerűen termelő kollektív nagyüzemek válsák fel. Ezek nagyobb hasznosítható tanak kevesebb emberi munkaerő felhasználásával, a mezőgazdaságban felszabaduló munkaerő a gyárpár egyre táguló keretében helyezkedik el.”

A Növényélettani Intézet útmutatójának 8. oldalán a következőket találjuk: „Hangsúlyozottan felhívjuk figyelmüket a formalista-idealista genetikusok öröklődésának kritikájára. Kibővítésképpen olvassák el Liszenko: „A biológiai tudomány állásáról” (Szikra 1949).

című munkáját, amely az 1948-ban lezajlott nevezetes akadémiai vitát tartalmazza. Ez egyébként Liszenko: „Agrobiológia” című művében is megtalálható. Tegyük a kartársak a nyugati genetika — és ezzel szemben a szovjet agrobiológia következtéseit politikai megfontolást tárgyává. Mutassanak rá azokra a nagy lehetőségekre, amelyeket a micsurini biológia öröklődésének mezőgazdaságunk fejlődése elé tár.”

A hatnapos konferencián meggyőződhetünk arról, hogy a levelezőoktatásban résztvevő hallgatók szinte kivétel nélkül jó munkát végeztek. Ezt bizonyítja az egyes tárgyakból benyújtott házi dolgozataik minősége, valamint szóbeli beszámolójuk is. A konferencia gazdag programjában nemcsak a hallgatók számoltak be eddigi munkájukról, hanem előadásokat is hallgattak. A Fizikai Intézetben Budó Ágoston professzor: „A mechanika néhány problémája” címen, Horváth János tanszékvezető docens: „Harc a fizikai idealizmus ellen” és Panuz Rezső docens: „A termodinamika három főtétele” címen tartottak értékes előadásokat. De igen értékes és irányítató előadások hangzottak el a biológiai tanszéken is. Greguss Pál professzor művészetesen készített színes táblákkal támogatva a „Megtermékenyítés és magképzés” című előadását. Ábrahám Ambrus professzor: „Az idegrendszer szerepe az inger felvételében és átadásában” című előadásában mindvégig lekötötte a hallgatók figyelmét. Szalai István tanszékvezető docens a „Magasabbrendű növények széndioxid asszimilációja” címen foglalta össze a legújabb eredményeket.

A konferencián tapasztaltak

megnyugtató képet nyújtanak mind a hallgatók, mind az egyetemi levelező oktatásban résztvevő tanszékvezető részéről abban a tekintetben, hogy felismerték a további lépésben a magasabbfokú szakmai és ideológiai tudás elsajátításában rejlő erőt, amellyel kultúrforradalmunkat és békeharcunkat megnyerjük.

Szalai István,
docens, tanszékvezető.